

Ik ben Kirsten Vreede, leerlinge van 4 atheneum op het Stanislascollege, locatie Westplantsoen. Deze week, 7 t/m 11 mei, liep ik samen met Anike van den Boom in het kader van de maatschappelijke ontdekkingsweek voor 4 atheneum stage bij diaken Hans van Bommel. We hebben een bezoek gebracht aan de Voedselbank, de Non-food bank, stichting Over de Brug en stichting Jeroen. Maar hier gaat het niet om namen. Het gaat om daden, en het zien van mensen in een ander perspectief.

Stelt u zich eens voor. U loopt te winkelen in de straten van Delft. Naast de ingang van de Hema zit een zwerver tegen de muur aangeleund. Ooit overwogen die persoon aan te spreken? Te vragen hoe diegene zo op straat terecht is gekomen, hoe hij of zij de dag doorbrengt, en wat er omgaat in die persoon? Ik niet. Daklozen zijn gevaarlijk, aanranders, junks, mensen die hun eigen leven verpest hebben. Dat was mijn idee.

Maar ik weet nu dat ik er naast zat. Met aardrijkskunde leer ik de definitie van terpen, met geschiedenis leer ik jaartallen uit mijn hoofd, en door filosofie vorm ik mijn idee over wat een mens onderscheidt van een dier. Maar met geen enkel vak leer ik het verschil tussen mensen. Waarom niet? Omdat er geen verschil is.

Het onderwerp wordt zorgvuldig gemeden op school. Maar, laten we wel wezen, ook in de politiek wordt er voor struisvogel gespeeld. Wie kent het niet, de uitspraak van Wouter Bos dat de Voedselbank overbodig is, onnodig de reputatie van welvarend Nederland in gevaar brengt? Maar het is niet onnodig. Er zijn arme mensen. Nederland is niet perfect. Er zijn rijke mensen, er zijn mensen die het goed hebben en klagen over de prijsstijging van benzine waardoor de kilometers naar kantoor in hun Fiatje Punto twee cent meer per rit kosten, en er zijn mensen die maar net rondkomen.

Nee, de eiwittekort-buikjes ben ik niet tegengekomen, maar wel mensen die geen dak meer boven hun hoofd hebben. Geen Amerikaanse getto, maar een onopvallend opvanghuis in een onopvallende straat. Met onopvallende mensen, aan wiens gezicht niet hun status af te lezen is, maar in hun ogen wel een trieste geschiedenis. Die ze het liefst vergeten, maar waar ze 24/7 mee geconfronteerd worden.

Ja, de onderlaag van de bevolking wordt buitengesloten. En dat is iets wat ik me nu pas goed besef.

Bij stichting Over de Brug was het eerste dat ik merkte achterdocht. Maar vertrouwen moet van twee kanten komen, en ik kwam al binnen met een waas van angst om me heen.

Het is eigenlijk het effect dat spinnen ook vaak geven: ik ben bang voor de spin, maar vaak is die spin nog banger voor mij dan ik voor hem. Uiteindelijk ben ik ook degene die de spin kan vermoorden. Zo was het ook bij die verslaafden: ik ben bang voor hen, maar zij ook voor mij, en ik ben kansrijk en zij niet. De angst was dan ook volkomen onterecht. Het waren gebroken mensen, met een achtergrond die ze niet snel met iemand zullen delen.

Ik vroeg aan één van de mannen daar wat zijn dagprogramma is. Hij antwoordde: "Ik weet altijd van tevoren wat ik ga doen, het is elke dag hetzelfde; ik ga naar de coffeeshop om te gamen, dan kom ik hierheen en dan ga ik weer naar de coffeeshop."

Wat me vooral op is gevallen deze week is dat werklozen eigenlijk niks te doen hebben. Ik moet er niet aan denken om me nutteloos te voelen, me bijna constant te vervelen, en dat terwijl ik in grote onzekerheid over mijn toekomst leef.

Wat me een goede tijdsbesteding voor deze mensen lijkt, is vrijwilliger worden. Die zijn altijd hard nodig, dus iedereen wordt wel ergens geaccepteerd. Zoals sommigen die in de WW en de WIA zitten, die zelf cliënt zijn bij de Voedselbank, maar elke donderdag vrolijk helpen om alle goederen uit te laden en te sorteren. En daar liep ik dan tussen, met mijn Espritkleren en atheneumopleiding. Maar van afgunst of verbittering was niks te merken, ik voelde me meteen hartelijk welkom. En ik had het gevoel dat ik iets kon dóen, dat ik iets kon betekenen voor mensen voor wie het luxe leventje dat ik leid totaal niet vanzelfsprekend is.

Eén ding is me duidelijk geworden: minder bedeelden helpen is geen klus voor koudbloedige politici. Helpen doe je met je hart.

Kirsten Vreede

V4c2

11-05-07